

La punta del Primu és un indret cobejat pels caçadors d'ocells
Des de la punta del Primu es pot veure aquest paisatge de Sant Bartomeu, amb la inactiva edificació de la Taurus i el cementiri de la vila. A la imatge inferior tenim una típica expedició de cacera a la punta del Primu, amb Manel Casserras, Antoni Rodríguez, Josep Vila dit 'el President' pel càrrec que ha ocupat al bàsquet solsoní, i Josep Vila 'Victo', Eduard Tripiana, i Josep Maria Figueras

La punta del Primu

No és mal pla marxar pels caminets del Vinyet. Cada camí és una sorprenent postal. I amb Figueras, a més, cada postal pot ser minuciosament documentada.

Ja darrera la gasolinera, passem per les vinyes del Poldo i de cal Bodegó, i llavors comentem la quantitat gran de sobrenoms familiars que es perden irremeiablement. «Cal Bodegó?», pregunto. «Sí, home», fa el Josep Maria, «la casa del mestre Tarrés. Ell era el mestre Bodegó».

Àngelamaria! Mort fa uns anys, el senyor Tarrés Fusté va ser mestre nacional (als Escolapis) i, a més, va ser un ardent periodista aficionat. Va col·laborar al periòdic 'Solsona', que va sortir durant uns quants anys de la dictadura franquista.

Encara no hem acabat de comentar la necessitat de recuperar —ni que sigui per escrit— els sobrenoms amb què es batejaven les cases que ja passem per la punta del Primu. I això mereix un comentari a part. «Si aquesta rama seca parlés!», exclama el Figueras. «La quantitat de jovent que ha dormit aquí per guardar la punta, per caçar-hi l'endemà».

A terra, efectivament, hi ha una rama seca. I a la punta d'un camp —en un marge d'alçada curta— apareixen uns quants rocs que serveixen per ancorar la rama. Quan arriba l'octubre, els caçadors d'ocells van a la punta del Primu, planten la rama seca entre els rocs, i entre les fulles hi fan aguantar la creuera amb vesc on han de caure captius els pinsans, i les caderneres, i els verdums. A la vora dels rocs, els ocellaires posen el reclam engabiàt, i a esperar.

«La majoria dels ganiveters de Solsona eren caçadors d'ocells», deixa anar amb precisió el meu company de passeig. «No m'ho facis explicar, però tots hi eren molt aficionats. Eren uns grans ocellaires, i quasi tots els ganiveters tenien les seves gàbies penjades al seu establiment».

Ara van desapareixent les bones 'punes' per caçar ocells, víctimes de la urbanització de les rodalies, però hi ha joves que encara van a caçar, i mantenen l'afició de la qual el sabater Geli ha estat un digne estendard.

Qui sap si la zona on ara hi ha la urbanització de la Creu de Sant Joan havia tingut alguna punta bona per a caçar. Ara, sobre la gespa, a la vora de la piscina, allò més clar que es caça és la nota precisa d'un piano engabiàt en una casa de l'altre costat del xiprer baix.